

Arrest

nr. 222 816 van 18 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 februari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die loco advocaat N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren in 1978, vergezelt in 1978 als kind zijn ouders die naar België komen. Verzoeker verkrijgt een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 24 mei 2007 wordt verzoeker ambtshalve afgevoerd uit de registers.

Op 31 mei 2007 vraagt verzoeker zijn herinschrijving.

Op 18 juli 2007 wordt verzoeker weer ingeschreven in het bevolkingsregister.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 4 april 2012 wordt verzoeker veroordeeld tot een werkstraf van 168 uur en een gevangenisstraf van 16 maanden wegens slagen en verwondingen, gewone diefstal en belaging.

Op 11 april 2013 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt uit de registers.

Op 14 september 2013 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis, op 23 februari 2014 wordt hij vrijgesteld.

Uit een e-mail van de stad Eeklo van 18 april 2018 aan de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker zich daar op 6 december 2017 heeft aangeboden om opnieuw te worden ingeschreven en dat er een positieve woonstcontrole was.

Op 4 december 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 219 787 van 15 april 2019.

Op 19 februari 2019 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief rapport illegaal verblijf opgesteld.

Op 19 februari 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 19 februari 2019 wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de poitiezone van Eeklo op 19/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

O 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Hij is niet in het bezit van een geldig visum af een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1a: er bestaat een risico op onderduiken*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens haar Illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beschikte aanvankelijk over een onbeperkt recht op verblijf, in het rijksregister werd hij van ambtswege afgevoerd op 11/04/2013. Doordat hij niet kan aantonen minder lang dan een jaar uit het Rijk afwezig te zijn geweest, verloor hij zijn verblijfsrecht. Tot zeer recent (06/12/2018) liet hij niets van

zich horen en ondernam hij geen enkele poging om zich in regel te stellen. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg op 04/12/2018 een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten maar gaf hieraan geen gevolg. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene woont in bijzijn vader K. M. (...1951) die beschikt over een verblijfsrecht Dit opent niet automatisch een verblijfsrecht voor betrokkene. Betrokkene is ondertussen meerderjarig en wordt verondersteld niet meer afhankelijk te zijn van zijn vader. De relatie tussen een vader en zijn meerderjarige zoon valt in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM dat enkel doelt op het kerngezin bestaande uit ouder(s) en minderjarig} kind(eren) of een koppel geliefden. Het staat betrokkene vrij om vanuit Turkije een procedure op te starten (visum) om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien kan zijn vader betrokkene achterna reizen of hem gaan bezoeken in Turkije. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Met betrekking tot het recht op een familiaal leven is artikel 8 van het EVRM bij deze beslissing niet geschonden.

Betrokkene heeft ook nog andere familieleden die legaal in België verblijven, voor deze familieleden geldt mutatis mutandis hetzelfde.

Betrokkene leeft reeds tientallen jaren in België, namelijk sinds 1978 enkele maanden na zijn geboorte. Zeker tot 12/04/2013 verbleef betrokkene zelfs legaal in België. Hij is hier opgegroeid, spreekt één van de landstalen en er is sprake van een diepe verankering in de Belgische maatschappij. Toch zijn er vraagtekens te plaatsen bij de geode integratie van betrokkene in onze samenleving. Zo werd hij op 04/04/2012 veroordeeld tot de correctionele rechtbank van Gent tot 16 maanden gevangenis voor beschadiging, slagen en verwondingen, oplichting.

Ten slotte wijzen we erop dat betrokkene sinds 12/04/2013 van ambtswege werd afgevoerd. Hij ondernam pas heel recent stappen om zijn verblijf terug in regel te stellen. Uit deze feiten blijkt een zekere minachting van de Belgische wetgeving en van onze waarden en normen..

Aangezien er een verblijfsrecht was, mengt de overheid zich in het privéleven van betrokkene wanneer zij besluit om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Deze inmenging is gerechtvaardigd wanneer kan worden aangetoond dat zij 'wettelijk, legitiem en noodzakelijk is'. Deze inmenging is wettelijk want zij past de principes van de Vreemdelingenwet toe, bovendien is zij legitiem of geoorloofd aangezien zij ook rekening houdt met internationale verdragen en normen (EVRM). Tenslotte is zij noodzakelijk omdat zij daarmee het belang van de staat dient, met name in haar strijd tegen de criminaliteit en de illegaliteit. Het belang van de staat weegt hier op tegen het belang van het individu om zijn privéleven verder te zetten op Belgische grond. Betrokkene spreekt Turks aangezien hij in een Turks milieu is opgegroeid, ook de Turkse cultuur is hem niet vreemd. Deze elementen zullen het heropbouwen van een privéleven in Turkije bevorderen. Om deze redenen is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de politie van Eeklo op 19/02/2019 dat hij al 41 jaar in België verblijft en dat hij dakloos was waardoor hij zich niet in regel kan stellen. Bovendien wijst hij er op dat hij een beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 04/12/2018 aan hem betekend werd. Dit beroep heeft echter geen schorstende werking naar verwijdering toe. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend hij n, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde hij n. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fty' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen Inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Eeklo op 19/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen,

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

1' Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beschikte aanvankelijk over een onbeperkt recht op verblijf. In het rijksregister werd hij van ambtswege afgevoerd op 11/04/2013. Doordat hij niet kan aantonen minder lang dan een jaar uit het Rijk afwezig te zijn geweest, verloor hij zijn verblijfsrecht. Tot zeer recent (06/12/2018) liet hij niets van zich horen en ondernam hij geen enkele poging om zich in regel te stellen. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg op 04/12/2018 een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten maar gaf hieraan geen gevolg. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene woont in bij zijn vader K. M. (02/02/1951) die beschikt over een verblijfsrecht. Dit opent niet automatisch een verblijfsrecht voor betrokkene. Betrokkene is ondertussen meerderjarig en wordt verondersteld niet meer afhankelijk te zijn van zijn vader. De relatie tussen een vader en zijn meerderjarige zoon valt in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM dat enkel doelt op het kerngezin bestaande uit ouder(s) en minderjarig kind(eren) of een koppel geliefden. Het staat betrokkene vrij om vanuit Turkije een procedure op te starten (visum) om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien kan zijn vader betrokkene achterna reizen of hem gaan bezoeken in Turkije. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Hij kan op ieder moment de intrekking van dit inreisverbod aanvragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen terzake. Met betrekking tot het recht op een familiaal leven is artikel 8 van het EVRM bij deze beslissing niet geschonden.

Betrokkene heeft ook nog andere familieleden die legaal in België verblijven, voor deze familieleden geldt mutatis mutandis hetzelfde.

Betrokkene leeft reeds tientallen jaren in België, namelijk sinds 1978 enkele maanden na zijn geboorte. Zeker tot 12/04/2013 verbleef betrokkene zelfs legaal in België. Hij is hier opgegroeid, spreekt één van de landstalen en er is sprake van een diepe verankering in de Belgische maatschappij. Toch zijn er vraagtekens te plaatsen bij de geode integratie van betrokkene in onze samenleving. Zo werd hij op 04/04/2012 veroordeeld tot de correctionele rechtbank van Gent tot 16 maanden gevangenis voor beschadiging, slagen en verwondingen, oplichting.

Ten slotte wijzen we erop dat betrokkene sinds 12/04/2013 van ambtswege werd afgevoerd. Hij ondernam pas heel recent stappen om zijn verblijf terug in regel te stellen. Uit deze feiten blijkt een zekere minachting van de Belgische wetgeving en van onze waarden en normen..

Aangezien er een verblijfsrecht was, mengt de overheid zich in het privéleven van betrokkene wanneer zij besluit om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Deze inmenging is gerechtvaardigd wanneer kan worden aangetoond dat zij 'wettelijk, legitiem en noodzakelijk is'. Deze inmenging is wettelijk want zij past de principes van de Vreemdelingenwet toe, bovendien is zij legitiem of geoorloofd aangezien zij ook rekening houdt met internationale verdragen en normen (EVRM). Tenslotte is zij noodzakelijk omdat zij daarmee het belang van de staat dient, met name in haar strijd tegen de criminaliteit en de illegaliteit. Het belang van de staat weegt hier op tegen het belang van het individu om zijn privéleven verder te zetten op Belgische grond. Betrokkene spreekt Turks aangezien hij in een Turks milieu is opgegroeid, ook de Turkse cultuur is hem niet vreemd. Deze elementen zullen het heropbouwen van een privéleven in Turkije bevorderen. Om deze redenen is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de politie van Eeklo op 19/02/2019 dat hij al 41 jaar in België verblijft en dat hij dakloos was waardoor hij zich niet in regel kan stellen. Bovendien wijst hij er op dat hij een beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 04/12/2018 aan hem betekend werd. Dit beroep heeft echter geen schorstende werking naar verwijdering toe.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit-to-fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

1' Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beschikte aanvankelijk over een onbepaald recht op verblijf, in het rijksregister werd hij van ambtswege afgevoerd op 11/04/2013. Doordat hij niet kan aantonen minder lang dan een jaar uit het Rijk afwezig te zijn geweest, verhoort hij zijn verblijfsrecht. Tot zeer recent (06/12/2018) liet hij niets van zich horen en ondernam hij geen enkele poging om zich in regel te stellen. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4' Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg op 04/12/2018 een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten maar gaf hieraan geen gevolg. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 19 februari 2019 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 230 423.

Op 28 februari 2019 vraagt verzoeker om zijn herinschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 3 mei 2019 dient verzoeker in het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending artikel 62 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, alsook het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Schending art. 7 Vw., art. 74/13 Vw. en art. 74/14 Vw. En het hoorrecht.

Het redelijkheidsbeginsel legt verwerende partij op bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan.

De beslissing mag bovendien geenszins in wanverhouding staan tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat de administratieve overheid altijd moet kunnen aanduiden op welke feitelijke elementen en op welke (grond)wettelijke bepalingen een beslissing gesteund is

Formele motiveringsplicht houdt in dat een individuele bestuurshandeling moet uitdrukkelijk de motieven weergeven waarop de beslissing gebaseerd is. Met name wanneer de feiten zelf, de toegepaste (grond)wettelijke bepalingen en de wijze van toepassing van die bepalingen op de feiten in de beslissing zijn opgenomen.

Ze moet echter ook afdoende zijn en dus manifest relevant voor de beslissing (pertinentiecriteria) en ze moet volstaan om de beslissing te dragen (draagkrachtigheidscriteria) (de motivering mag dus niet vaag, onnauwkeurig, niet ter zake doende, onvolledig, onwettig of gestandaardiseerd zijn)" Algemene beginselen van openbare dienst en van behoorlijk bestuur S. Bouckaert, P. Baeyens, N. Vanderscheuren, Handboek Verblijfsrecht, 10 juli 2016, Wolters Kluwer, blz. 30 ev.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvSt. 14 februari 2006 nr. 154.954). Zij moet zich steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Dit brengt eventueel de verplichting met zich mee de betrokken burger mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen of deskundigen om advies te vragen.

Algemene beginselen van openbare dienst en van behoorlijk bestuur S. Bouckaert, P. Baeyens, N. Vanderscheuren, Handboek Verblijfsrecht, 10 juli 2016, Wolters Kluwer, blz. 30 ev.

Tevens is het hoorrecht geschonden. Het hoorrecht houdt in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272, T.Vreemd. 2014, p. 408).

Het hoorrecht mag geen loutere formaliteit zijn. De overheid is verplicht om voor het nemen van de beslissing aan de betrokken mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 18 december 2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal en Mediocurso/Commissie; Rvs nr. 146.472, 23 juni 2005). Hieruit volgt dat verwerende partij haar ontwerp-beslissing met motivatie had moeten overmaken aan verzoeker zodat hij diverse stukken zoals in inventaris bij dit verzoekschrift, kon overmaken (Agentschap integratie en inburgering, <http://www.agii.be/nieuws/wetswijzigingen-ter-bescherming-openbare-en-nationale-veiligheid#hoorrecht>).

De bestreden beslissing stelt duidelijk: "Doordat hij niet kan aantonen minder lang dan een jaar uit het Rijk afwezig te zijn geweest, verloor hij zijn verblijfsrecht".Betrokken levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen."

Dus de essentie van de bestreden beslissing is dat verzoeker niet aantoonde dat hij minder dan een jaar uit het Rijk afwezig is geweest.

Verzoeker moet dienaangaande dan ook gehoord te worden en de gelegenheid krijgen om bijhorende stukken af te leveren vooraleer de bestreden beslissingen worden genomen.

Een verklaring bij aanhouding is geen uitgebreid gehoor.

Het is net toen verzoeker poogde om zich in regel te stellen dat hij een bevel kreeg om het land te verlaten. Verzoeker had/heeft een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht. Hij heeft zijn C-kaart verloren en heeft hiervan ook aangifte gedaan (stuk 6).

Er worden ingrijpende beslissingen genomen zonder verzoeker uitgebreid te horen (een verklaring bij de aanhouding is geen deftig verhoor) noch zijn naaste familieleden.

Noch werd hij bijgestaan door een advocaat.

Hoe kon verzoeker denken dat het land waar hij al meer dan 40 jaar verblijft, sinds zijn geboorte, hem zo lichtzinnig kan verwijderen en zelfs verbieden om terug te komen en dit voor een periode van 2 jaar.

Had verzoeker en zijn familie de gelegenheid gehad om uitgebreid verhoord te worden dan kon zij de nodige stukken naar voren brengen waardoor er waarschijnlijk een andere beslissing zou zijn genomen. Immers, verzoeker kan wel degelijk bewijzen dat hij minder lang dan een jaar uit het Rijk afwezig te zijn geweest.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden. De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig (HVJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 38 en 40).

De overige motivering in de bestreden beslissing zijn enerzijds gebaseerd op foutieve feitelijke gegevens, immers verzoeker zijn verblijfsrecht zou retroactief hersteld worden gelet op de objectieve bewijzen, anderzijds bedenkingen zonder juridische grondslag. Verzoeker diende immers enkel een verblijfplaats aan te tonen en dit was bij zijn vader.

Tevens moet er rekening worden gehouden met de graad van integratie van de betrokken unieburger, de duur van zijn verblijf, leeftijd, gezondheid, familiale en socio-economische situatie en banden met land van oorsprong.

Verzoeker is al minstens 8 jaar niet naar Turkije geweest, heel zijn familie verblijft in België, hij kampt met een alcoholprobleem. Het is absoluut onrealistisch dat verzoeker ook maar enigszins op een menswaardige manier kan leven in Turkije.

Verwerende partij erkent dat verzoeker al enkele maanden na zijn geboorte in België verblijft, dat hij Nederlands spreekt, dat er sprake is van een diepe lokale verankering in de Belgische maatschappij.

Vervolgens verwijst verwerende partij naar het verleden om “vraagtekens te plaatsen” bij de goede integratie. Maar zij verwijst naar een veroordeling van bijna 7 jaar geleden en het feit dat hij lange tijd dakloos was.

In de voorbereidende werkzaamheden en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van de wet tot Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken d.d. 24 februari 2017 (Parl. St. Kamer, 2016-2017, Doc 54 2215/001) lezen wat het doel is van deze wetswijziging. In de inleiding staat (blz. 4/375):

“De strijd tegen het terrorisme en de radicalisering is van cruciaal belang voor de regering. Het is absoluut noodzakelijk elke activiteit te bestrijden die de rechten en vrijheden in ons land bedreigt.

Daarom heeft de regering zich ertoe verbonden al de noodzakelijke en nuttige maatregelen te nemen om de bevoegde overheden in staat te stellen efficiënt op te treden, op alle niveaus, inclusief het administratieve. De voorgestelde wijzigingen in de wetgeving inzake asiel en migratie sluiten daar volledig op aan. Het gaat erom de administratie de middelen te geven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid bedreigd is”

Dan blijkt de historiek van verzoeker toch van een heel andere orde te zijn. De bestreden beslissing kan zelfs als een misbruik van de wetgeving aanzien worden.

Verzoeker meent dat er in casu niet voldaan is aan de vereiste van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, laat staan van “dwingende redenen van nationale veiligheid. Noch wordt aangetoond dat deze actueel zijn.

Verzoeker was net bezig om zijn leven in orde te stellen, te beginnen met de administratie.

De wet schrijft voor dat strafrechtelijke veroordelingen op zich niet een afdoende reden zijn om het verblijf te beëindigen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (Algemene beginselen van openbare dienst en van behoorlijk

bestuur S. Bouckaert, P. Baeyens, N. Vanderscheuren, Handboek Verblijfsrecht, 10 juli 2016, Wolters Kluwer blz. 147).

Verwerende partij heeft net alleen maar met het verleden van verzoeker rekening gehouden. Zij heeft nagelaten om zich de nodige inlichtingen te verschaffen en rekening te houden met actuele situatie van verzoeker.

Het evenredigheidsbeginsel moet de maatregel geschikt zijn voor haar doel.

Enige redelijkheid is er niet voor handen aangezien de verzoeker enerzijds niet de mogelijkheid gehad heeft om daadwerkelijk gehoord te worden noch bijkomende stukken heeft mogen voegen (vooraleer de bestreden beslissing werd genomen). Anderzijds omdat verwerende partij, wetende dat verzoeker zich wilde inschrijven op het adres van zijn vader (dan is het nog wachten op de wijkagent), wetende dat verzoeker reeds 40 jaar legaal in België verblijft, wetende dat heel de familie, het centrum van zijn belangen zich in België verblijft, wetende dat indien hij kan aantonen dat hij niet langer dan een jaar het Belgisch grondgebied heeft verlaten hij heringeschreven kan worden in het vreemdelingenregister en retroactief zijn verblijfsrecht wordt hersteld, hem alsnog een nieuw bevel geeft om het land te verlaten en hem daarenboven vasthoudt met het oog op verwijdering.

De beslissing is bijgevolg absoluut niet gebaseerd op ALLE feitelijkheden en procedure elementen, verzameld via een degelijk onderzoek.

Verwerende partij stelt het volgende betreffende de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan (art. 74/14 Vw.):

Zij baseert zich op art. 74/14 §3, 1°: risico op onderduiken.

Nochtans bevestigt verwerende partij in haar bestreden beslissing dat verzoeker stappen onderneemt om zijn verblijf terug in regel te stellen. Dat hij bij zijn vader wenst in te schrijven. Dat dit pas recent is maakt niets uit. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing is verwerende partij op de hoogte dat verzoeker de nodige stappen zet.

Uit stuk 5 (verklaring Transithuis) blijkt dat hij al sinds begin 2015 stappen zet en hulp zoekt. Het heeft echter tijd nodig gehad om in te zien dat hij zijn familie nodig heeft.

Indien verzoeker had willen onderduiken dan had hij dat al gedaan na het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 4 december 2018. Integendeel, verzoeker verzamelde stukken om zijn herinschrijving te bewerkstelligen. Het is dan ook niet ernstig en kennelijk onredelijk te stellen dat er een risico was op onderduiken.

Gelet tevens op het administratief dossier alsook de beperkte verklaring van verzoeker (bij de arrestatie) had verwerende partij al kunnen weten dat verzoeker het nodige deed om zijn verblijfsrecht te herstellen. Dit blijkt ook uit de beslissing zelf: “verzoeker wou zich inschrijven bij zijn vader die beschikt over een verblijfsrecht”. Desondanks stelt zij dat verzoeker in de illegaliteit blijft. Dat daarom een termijn van 2 jaar verantwoord is....

Verwerende partij kan toch niet onwetend zijn inzake haar eigen beleid waarbij het verblijfsrecht retroactief kan hersteld worden. Zelfs voor mensen die in de gevangenis verblijven en een referentieadres hebben bij het OCMW van hun gemeente/stad.

Desondanks wordt aan verzoeker, zijn familie, niet de gelegenheid gegeven om de nodige bewijzen te verschaffen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het bevel wordt afgegeven op basis van art. 7, al. 1 Vw.

Evenwel bepaalt het art. 7 Vw. eveneens dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, de beslissing tot beëindiging van het verblijf is te verregaand en volstrekt disproportioneel. Geenszins is er sprake van een wettelijk, legitiem en noodzakelijke inmenging in het privéleven van verzoeker.

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet ;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de zorgvuldigheidsplicht ;
- het redelijkheidsbeginsel ;
- het evenredigheidsbeginsel ;
- artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet ;
- het hoorrecht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij niet werd gehoord en haar aldus niet de gelegenheid zou zijn geboden om stukken af te leveren met betrekking tot haar voortdurend verblijf in België.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op

verwijdering (bijlage 13 septies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat het leidend motief van de bestreden beslissing erin zou bestaan dat zij niet aantoonbaar minder dan een jaar afwezig te zijn geweest uit het Rijk, repliceert verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat tot een bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten, om de reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De verzoekende partij betwist zulks ook niet in haar inleidend verzoekschrift, doch zij houdt voor dat haar het recht zou moeten worden gegeven om zich opnieuw te laten inschrijven.

Eén en ander is uiteraard weinig ernstig, nu de verzoekende partij minstens reeds vanaf 04.12.2018, met name het ogenblik van het nemen van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wist dat zij niet in regel is met de Belgische verblijfswetgeving. Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat haar niet de redelijke mogelijkheid zou zijn geboden om haar herinschrijving te vragen, kan enkel worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelfs na de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 04.12.2018 naliet de nodige stappen te ondernemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partij pas op 28.02.2019 voor de eerste maal een verzoek om herinschrijving heeft gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, met name ruim een week na de betekening van de in casu bestreden beslissing.

In de gegeven omstandigheden kan niet dienstig worden voorgehouden dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie lichtzinnig tot de bestreden beslissing zou zijn besloten, nu in de bestreden beslissing allerminst kennelijk onredelijk wordt overwogen dat de verzoekende partij gedurende jaren niets van zich liet horen en geen enkele poging ondernam om zich op verblijfsrechtelijk vlak opnieuw in regel te stellen, dit nadat zij op 11.04.2013 van ambtswege was afgevoerd.

Gelet op het feit dat vaststaat dat op 19.02.2019 nog niet het nodige was gedaan door de verzoekende partij om zich te laten herinschrijven, kan niet dienstig anders worden vastgesteld dan dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder de daartoe vereiste documenten.

Terwijl tevens allerminst kennelijk onredelijk werd vastgesteld dat de verzoekende partij zich kennelijk niet aan een verwijderingsmaatregel wenst te houden, in het kader waarvan door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie terecht verwezen wordt naar het op 04.12.2018 genomen bevel om het grondgebied te verlaten, dat door de verzoekende partij niet werd opgevolgd.

Verweerder benadrukt voorts dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C - 287/02, *Jurispr. blz. I - 5093*, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C - 141/08 P, *Jurispr. blz. I - 9147*, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C - 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35) Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag d.d. 19.02.2018, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 19.02.2019 om 14u44 verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen.

Zo onder meer verklaarde de verzoekende partij dat zij reeds haar gehele leven in België woont, alsook dat zij er kennis van heeft dat haar verblijfssituatie niet in orde is. Gevraagd naar eventuele elementen dewelke een verwijdering naar Turkije in de weg zouden staan, verklaarde de verzoekende partij “geen financiële middelen, anders geen [redenen nvdr]”.

Bovendien blijkt dat de verzoekende partij op 19.02.2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken nog een tweede maal werd gehoord, waarbij zij verklaarde geen duurzame relatie in België te hebben en evenmin gezondheidsproblemen te hebben dewelke een verwijdering naar Turkije zouden belemmeren. De verzoekende partij beperkte zich tot de melding dat zij haar leven in België heeft opgebouwd.

Tot slot blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 20.02.2019 nogmaals werd gehoord, waarbij zij uitdrukkelijk erkende momenteel geen verblijfsrecht te hebben en verklaarde te weten dat het eerdere verblijfsrecht verloren ging ingevolge een schrapping van ambtswege.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet ernstig kan voorhouden dat haar hoorrecht zou zijn geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In dit kader herhaalt verweerder bovendien dat het de verzoekende partij vrij stond om sedert de afvoering van ambtswege op 11.04.2013 via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. Minstens kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het gegevens dat de verzoekende partij daartoe het nodige had kunnen doen onmiddellijk na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 04.12.2018.

In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Gelet op de verscheidene verhoren dewelke van de verzoekende partij werden afgenomen, alsook gelet op de vaststaande mogelijkheid om via de geijkte procedures haar verblijfssituatie in regel te brengen, heeft verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om de voorgehouden elementen bekend te maken aan het bestuur en gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures. Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat haar verblijf in het Rijk uiterst precair was,

zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Minister tegenwerpen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden, nu vaststaat dat zij zich op heden illegaal op het grondgebied bevindt én zij bovendien duidelijk te kennen geeft niet vrijwillig gevolg te willen geven aan een verwijderingsmaatregel.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

In de mate de verzoekende partij nog aanvoert dat rekening zou moeten worden gehouden met haar graad van integratie, de duur van haar verblijf en dergelijke meer, repliceert verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bijzonder omstandig is gemotiveerd nopens de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar familiale banden alhier, alsook nopens de gezondheidstoestand en de mogelijkheid om in Turkije een privéleven op te bouwen.

Verweerder verwijst in dit kader naar de motieven van de bestreden beslissing, dewelke alhier als integraal hernomen dienen te worden beschouwd.

Daar waar de verzoekende partij kritiek uit nopens het motief dat vraagtekens kunnen worden geplaatst bij haar goede integratie, gelet op de strafrechtelijke veroordeling, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing allerm minst gestoeld is op een gevaar voor de openbare orde in hoofde van de verzoekende partij.

Het is allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om te overwegen dat de verzoekende partij kennelijk een gebrekkig respect voor de Belgische wetgeving aan de dag legt, dit ondanks haar jarenlange verblijf alhier. Zelfs indien het betreffende motief evenwel zou worden weggelaten uit de overwegingen van de bestreden beslissing, dan nog volstaan de overige motieven ruimschoots om de bestreden beslissing te schragen.

De kritiek van de verzoekende partij -in zoverre pertinent- kan allerm minst tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit de toelichting bij het eerste middel blijkt dat nog dat de verzoekende partij zich richt tegen het motief van de bestreden beslissing waarbij geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek, onder verwijzing naar art. 74/14, § 3, 1° Vreemdelingenwet. Verzoekende partij meent dat ten onrechte een risico op onderduiken is weerhouden.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavig middel.

Op heden zijn reeds meer dan dertig dagen verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing.

Nog steeds heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij geeft integendeel aan geen gevolg te willen geven aan het bevel.

Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij zijn kritiek.

Ondergeschikt benadrukt verweerder dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geheel terecht werd besloten tot een risico op onderduiken, zulks op grond van de objectieve criteria, zoals deze in artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet worden vermeld.

Er kan geen redelijke betwisting worden gevoerd nopens het feit dat de verzoekende partij manifest heeft nagelaten om haar verblijfssituatie in regel te brengen, niettegenstaande zij reeds sedert 11.04.2013 van ambtswege was afgevoerd én zij bovendien verklaarde te weten dat haar verblijfsrecht verloren was gegaan.

Terwijl tevens terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij zich kennelijk niet aan de verwijderingsmaatregel wenst te houden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in België samenwoont met haar vader, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op kennelijk redelijke wijze, overeenkomstig de daartoe vastgestelde objectieve criteria, vermocht vast te stellen dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten: hij is niet in het bezit van een geldig visum of ander geldig verblijfsdocument, en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken: verzoeker heeft tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de voorziene termijn en hij heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Vervolgens wordt nog ingegaan op de verblijfshistoriek van verzoeker in België en wordt een onderzoek gedaan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat de essentie van de bestreden beslissing is dat hij "niet aantoonde dat hij minder dan een jaar uit het Rijk afwezig is geweest". Gezien de hierboven weergegeven wetsbepalingen en feitelijke motieven waarop de bestreden beslissing steunt, kan verzoeker niet gevolgd worden. De bestreden beslissing is gesteund op

de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, niet op het feit dat verzoeker niet aantoont dat hij minder dan een jaar uit het Rijk afwezig is geweest.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij gehoord moest worden aangaande zijn afwezigheid uit het Rijk en de mogelijkheid moest krijgen om bijkomende stukken neer te leggen, hij meent dat een verklaring bij zijn aanhouding geen uitgebreid gehoor vormt. Verzoeker wijst erop dat hij een onbepaald verblijfsrecht had en heeft, dat hij zijn C-kaart is verloren en hiervan aangifte gedaan heeft. Verzoeker wijst erop dat zijn naaste familieleden evenmin gehoord werden en dat hij bij zijn gehoor niet werd bijgestaan door een advocaat. Verzoeker stelt dat, waren hij en zijn familie gehoord, hij stukken had kunnen bijbrengen waardoor er waarschijnlijk een andere beslissing zou zijn genomen. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk kan bewijzen dat hij minder dan een jaar afwezig was uit het Rijk, zodat zijn verblijfsrecht retroactief hersteld zou worden. Verzoeker stelt dat hij in dit verband enkel een verblijfplaats diende aan te tonen en dat hij dit gedaan heeft met name bij zijn vader. Vervolgens meent verzoeker dat er rekening moet worden gehouden met de graad van integratie van de betrokken Unieburger, met de duur van het verblijf en met nog andere elementen. Verzoeker benadrukt dat hij al in België verblijft van enkele maanden na zijn geboorte en dat waar er vraagtekens worden geplaatst bij zijn integratie, er wordt verwezen naar een veroordeling van bijna zeven jaar geleden en naar het feit dat hij dakloos was. Verzoeker verwijst naar de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017) en stelt dat er in zijn hoofde geen ernstige of dwingende redenen zijn van openbare orde of nationale veiligheid. Strafrechtelijke veroordelingen zijn op zich niet afdoende om het verblijf te beëindigen.

3.1.3.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat een procedure tot herinschrijving een afzonderlijke procedure vormt. Huidige bestreden beslissing is geen beslissing die werd genomen in het kader van deze procedure, maar een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen omdat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 april 2013 ambtshalve werd geschrapt uit de registers en dat hij zich op 6 december 2017 aanbood bij de gemeente om opnieuw te worden ingeschreven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze procedure al werd beëindigd met een inwilliging of met een officiële weigering. In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met het jarenlange verblijf van verzoeker in België, met de schrapping in 2013 en met de recente stappen die verzoeker ondernam om zijn verblijf terug in regel te stellen.

Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoeker wel degelijk werd gehoord voordat de bestreden beslissing werd genomen. Op 19 februari 2019 werd verzoeker gehoord door de politie van Eeklo. Na het nemen van de bestreden beslissing werd verzoeker nog gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het gehoor door de politie verklaarde verzoeker dat hij bij zijn vader woont, dat hij in België woont sinds de leeftijd van acht maanden, dat hij vloeiend Nederlands spreekt, dat hij er kennis van heeft dat zijn verblijf niet in orde is, dat hij een aanvraag tot inschrijving heeft gedaan om zijn documenten terug in orde te maken, dat de woonstcontrole positief was en verzoeker bij zijn vader verbleef, hij werd geschrapt van zijn vorig adres omdat hij dakloos was, hij verbleef soms in de daklozenopvang, zijn dossier zou gekend zijn bij het Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW). Verzoeker verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en geen financiële middelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat verzoeker vroeger een verblijfsrecht had in België maar nu niet meer:

“Betrokkene leeft reeds tientallen jaren in België, namelijk sinds 1978 enkele maanden na zijn geboorte. Zeker tot 12/04/2013 verbleef betrokkene zelfs legaal in België. Hij is hier opgegroeid, spreekt één van de landstalen en er is sprake van een diepe verankering in de Belgische maatschappij. Toch zijn er

vraagtekens te plaatsen bij de goede integratie van betrokkene in onze samenleving. Zo werd hij op 04/04/2012 veroordeeld tot de correctionele rechtbank van Gent tot 16 maanden gevangenis voor beschadiging, slagen en verwondingen, oplichting.

Ten slotte wijzen we erop dat betrokkene sinds 12/04/2013 van ambtswege werd afgevoerd. Hij ondernam pas heel recent stappen om zijn verblijf terug in regel te stellen. Uit deze feiten blijkt een zekere minachting van de Belgische wetgeving en van onze waarden en normen.”

Waar verzoeker aanvoert dat een meer uitgebreid gehoor had meegebracht dat hij de verwerende partij had kunnen wijzen op zijn vroeger onbeperkt verblijfsrecht, wordt opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat verzoeker sinds 1978, enkele maanden na zijn geboorte, tot zeker 12 april 2013 op legale wijze in België verbleef. De verwerende partij was hiervan dus reeds op de hoogte, zodat het opnieuw meedelen van dit gegeven geen verschil kon uitmaken bij het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker erop wijst dat hij nog steeds een verblijfsrecht zou hebben, kan hij niet gevolgd worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoeker op 19 februari 2019 en op 20 februari 2019 verklaarde dat hij ervan op de hoogte was dat hij zijn verblijfsrecht verloren had, zodat hij nu niet kan stellen dit niet te weten.

Verzoeker voert ook aan dat hij stukken had kunnen bijbrengen waaruit zou blijken dat hij minder dan een jaar uit het Rijk afwezig is geweest. In dat verband merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 6 december 2017 heeft aangeboden voor een herinschrijving en dat hij sinds die datum reeds alle mogelijke stukken kon voorleggen. De omstandigheid dat hij tijdens het gehoor op 19 februari 2019 geen stukken heeft kunnen voorleggen, neemt niet weg dat verzoeker reeds meer dan een jaar een verzoek tot herinschrijving had ingediend en het hem vrij stond in die tijd de stukken voor te leggen die hij nu beweert te hebben. Het staat verzoeker ook vrij om deze stukken alsnog aan het bestuur voor te leggen. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij een verblijfplaats bij zijn vader kan aantonen, kan hij dit voorleggen aan het bestuur. Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert aan dat zijn naaste familie had moeten worden gehoord. In dit verband wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing een individuele rechtshandeling betreft. Ze betreft enkel verzoeker en heeft enkel rechtsgevolgen voor hem. Enkel verzoeker moest bijgevolg worden gehoord. Verzoeker toont niet aan dat hij onder bewind staat of enige andere vorm van bescherming van zijn persoon geniet, zodat er geen sprake is van een wettelijke vertegenwoordiging van verzoeker door een derde of een familielid.

Verzoeker voert aan dat het gehoor plaatsvond zonder advocaat. Huidige bestreden beslissing werd echter niet genomen in het kader van een strafrechtelijke procedure maar betreft een loutere administratieve beslissing, in het kader waarvan het hoorrecht geldt als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Daarbij is de bijstand van een advocaat niet voorzien.

Ten slotte verwijst verzoeker naar bepalingen die betrekking hebben op burgers van de Unie en naar de wet van 24 februari 2017. Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op deze bepalingen en deze wet beroepen. Verzoeker is geen burger van de Unie maar een derdelander. Ook zijn familieleden hebben de Turkse nationaliteit, zodat verzoeker evenmin aantoonde dat hij een familielid van een burger van de Unie zou zijn. Inzake de wet van 24 februari 2017, die voor derdelanders werd neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat deze artikelen betrekking hebben op een beëindiging van het verblijf en een verwijderingsbeslissing die wordt genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De bestreden beslissing beëindigt het verblijf van verzoeker niet en betreft evenmin een verwijderingsmaatregel die werd genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Huidige verwijderingsmaatregel werd genomen om reden van het illegaal verblijf van verzoeker en verwijst naar artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet. De verwijzing in de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers veroordeling in 2012, betreft het motief over verzoekers familie- en privéleven en vormt niet de juridische basis van de bestreden beslissing. Verzoekers kritiek in dit verband is bijgevolg niet dienstig.

3.1.3.4. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het

redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.1.3.5. Verzoeker bekritiseert het motief inzake artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, met name dat de verwerende partij vaststelt dat er een risico op onderduiken is. Hij stelt dat hij stappen onderneemt om zijn verblijf terug in regel te stellen, dat hij bij zijn vader verblijft en dat het niet uitmaakt of dit pas recent is, dat de verwerende partij hiervan op de hoogte is, dat had hij echt willen onderduiken hij dit wel al van na het bevel van 4 december 2018 had gedaan. Verzoeker wijst erop dat hij sinds die datum stukken verzamelde om zijn herinschrijving te bewerkstelligen en dat het dan ook onredelijk is om te stellen dat er een risico is op onderduiken.

Waar de verwerende partij in de nota opmerkt dat verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel, wordt vastgesteld dat het inreisverbod dat aan verzoeker op dezelfde dag werd gegeven, steunt op de omstandigheid dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, zodat niet zonder meer kan worden vastgesteld dat verzoeker elk belang ontbeert bij dit onderdeel van het middel.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd over het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens haar Illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beschikte aanvankelijk over een onbeperkt recht op verblijf, in het rijksregister werd hij van ambtswege afgevoerd op 11/04/2013. Doordat hij niet kan aantonen minder lang dan een jaar uit het Rijk afwezig te zijn geweest, verloor hij zijn verblijfsrecht. Tot zeer recent (06/12/2018) liet hij niets van zich horen en ondernam hij geen enkele poging om zich in regel te stellen. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg op 04/12/2018 een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten maar gaf hieraan geen gevolg. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.”

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 2.

(...)

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd in artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

De criteria opgesomd in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet zijn de volgende:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrücken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het risico op onderduiken in hoofde van verzoeker aanwezig acht om twee redenen: ten eerste omdat verzoeker tijdens zijn Illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn en ten tweede omdat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden: verzoeker kreeg op 4 december 2018 een bevel om het grondgebied binnen dertig dagen te verlaten maar gaf hieraan geen gevolg.

Verzoeker uit kritiek op de eerste reden. Hij betwist niet de tweede reden, met name dat hij geen gevolg gegeven heeft aan de verwijderingsmaatregel van 4 december 2018. Eén van deze twee objectieve criteria volstaat *in casu* reeds om het risico op onderduiken te staven. Nu verzoeker in het geheel niet betwist dat hij geen gevolg gegeven heeft aan een eerdere verwijderingsmaatregel, volstaat dit motief en moet de Raad niet ingaan op verzoekers kritiek op het andere motief.

3.1.3.6. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

3.1.3.7. Verzoeker benadrukt dat het bestreden bevel werd gegeven op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet en dat dit artikel bepaalt dat hogere rechtsnormen onverminderd gelden. Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn recht op een privéleven. De Raad verwijst hiervoor en voor de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet naar de bespreking van het derde middel.

3.1.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL : schending art. 3 EVRM

Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn situatie m.n. leeft verzoeker als sinds baby in België, heeft hij geen nabije familie in Turkije, heeft hij geen financiële middelen. Verzoeker kampt tevens met een alcoholverslaving (getuige de vele P.V.'s wegens openbare dronkenschap).

Verzoeker probeert al sinds enkele jaren, met vallen en opstaan, zich in regel te stellen (aangifte verlies identiteitskaart, consultaties bij Transithuis Gent). Sinds 2018 heeft hij opnieuw de steun van zijn familie gevonden. Zijn vader wou hem op zijn adres laten inschrijven toen het eerste bevel werd betekend.

De nodige stappen werden dus gestart vooraleer het eerste bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Verzoeker heeft nood aan intensieve steun en begeleiding van professionals maar vooral van zijn familie.

Een beëindiging van zijn verblijf zal verzoeker in mensonwaardige omstandigheden duwen. Immers, waar en hoe zal hij deze begeleiding en steun vinden in Turkije. Indien verzoeker alhier, waar hij meer dan 40 jaar heeft gewoond, waar er zoveel sociale voordelen zijn (en waarop verzoeker recht had zonder enig schrik om zijn verblijfsrecht te verliezen) in de dakloosheid terecht kwam, hoe kan hij dan menswaardig leven in Turkije, zonder netwerk, zonder familie.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 EVRM, doordat zij door een beëindiging van haar verblijf in mensonwaardige omstandigheden zal worden geduwd.

Verweerder repliceert vooreerst dat de bestreden beslissing allerm minst een beëindiging van verblijf inhoudt, nu de verzoekende partij reeds sedert 11.04.2013 van ambtswege werd afgevoerd en aldus

haar verblijfsrecht is verloren. Uit de eigen verklaringen van de verzoekende partij blijkt ook dat zij weet dat zij zich in illegaal verblijf op het grondgebied bevindt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Dienstig kan in dit kader nog worden gewezen op het feit dat de verzoekende partij naar aanleiding van herhaalde verhoren steeds verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Het enkele feit dat zij op heden verscheidene PV's van openbare dronkenschap bijbrengt, volstaat allerm minst om aan te nemen dat de verzoekende partij omwille van medische redenen niet zou kunnen worden verwijderd naar Turkije.

De voorgehouden nood aan intensieve steun en begeleiding van professionelen wordt op geen enkele wijze onderbouwd aan de hand van medische attesten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.2.3.2. Verzoeker voert aan dat hij sinds zijn eerste levensmaanden in België woont, dat hij geen nabije familie heeft in Turkije, dat hij geen financiële middelen heeft, dat hij kampt met een alcoholverslaving, dat hij zich sinds enkele jaren in regel probeert te stellen en dat hij sinds 2018 opnieuw de steun van zijn familie heeft gevonden. De nodige stappen werden dus ondernomen vooraleer het eerste bevel werd gegeven. Verzoeker wijst erop dat hij nood heeft aan intensieve steun en begeleiding van professionals maar vooral van zijn familie. Verzoeker weet niet hoe hij deze begeleiding kan krijgen in Turkije. Verzoeker kwam al in België in de dakloosheid terecht terwijl hier zoveel sociale voordelen zijn. Hij vraagt zich af hoe het hem zal vergaan in Turkije, waar dit niet is en waar hij geen netwerk en familie heeft.

Uit wat verzoeker aanvoert blijkt dat hij nood heeft aan steun en begeleiding door professionals en door zijn familie, gezien zijn alcoholverslaving en vroegere dakloosheid. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker de mogelijkheid heeft om een aanvraag tot verblijf om medische redenen in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Gezien hij de argumenten inzake artikel 3 van het EVRM volledig koppelt aan zijn problematiek van alcoholverslaving en van dakloosheid, en deze dakloosheid is opgelost nu hij bij zijn vader inwoont zoals vermeld wordt in de bestreden beslissing, volstaat de vaststelling dat verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan indienen.

Er wordt ook opgemerkt dat verzoeker volledig voorbij gaat aan de motieven in de bestreden beslissing inzake artikel 3 van het EVRM en hierop geen enkele kritiek uit, zodat deze motieven stand houden:

“Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de politie van Eeklo op 19/02/2019 dat hij al 41 jaar in België verblijft en dat hij dakloos was waardoor hij zich niet in regel kan stellen. Bovendien wijst hij er op dat hij een beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 04/12/2018 aan hem betekend werd. Dit beroep heeft echter geen schorstende werking naar verwijdering toe.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.”

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *in casu* niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL : schending van art. 8 EVRM de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het hoorrecht en de zorgvuldigheidsplicht, schending van art. 74/13 Vw.

In hoofde van verwerende partij bestaat er een bijzondere motiveringsplicht wanneer de verwijdering (wat een einde verblijf met zich meebrengt) een inmenging betekent in zijn privé- of gezinsleven.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM is aannemelijk in de mate dat artikel 8 van het EVRM vereist dat een zorgvuldig onderzoek wordt vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden (zie EHRM, 11 juli 2000, Ciliz / Nederland, § 66 ; EHRM, 10 juli 2014, Mugenzi / Frankrijk, § 46 ; EHRM, 10 juli 2014, Tanda-Muzinga / Frankrijk, § 68).

De motivering van verwerende partij is echter dienaangaande gebrekkig daar ze uitgaat van verkeerde informatie.

Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven.

Par.2 van art 8 stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Voorzover de bestreden beslissing “bij wet voorzien zouden zijn” stelt verzoekende partij vast dat geenszins de “noodzaak” ervan is aangetoond “in een democratische samenleving” in het licht van bovenvermelde criteria van “s lands veiligheid, de openbare veiligheid, etc....”

Het begrip privé-leven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

In verscheidene arresten bevestigde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het hebben van contacten met andere personen en zakelijke contacten valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Het Hof stelde dit de eerste keer in het volgende arrest:

E.H.R.M., 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, §29:

"The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings.

There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not."

(Vrije vertaling: Het Hof is niet van mening dat het mogelijk is of noodzakelijk om een exhaustieve definitie te hanteren van het begrip "privé-leven." Echter, het zou te restrictief zijn om de notie "dichte kring" waarbinnen het individu zijn persoonlijk leven ontplooit zoals hij wil,, en van deze "dichte kring" de volledige buitenwereld uit te sluiten. Respect voor het privé-leven omvat tevens tot een zekere graad het recht om relaties uit te bouwen en te ontwikkelen met andere personen.

Er blijkt daarenboven dat er geen reden of principe is waarom de notie "privé-leven" activiteiten van professionele of business gerelateerde aard zou uitsluiten, temeer daar de meerderheid van mensen gedurende hun werkleven een belangrijke, zij het zelfs niet grootste, mogelijkheid hebben om relaties te ontwikkelen met de buitenwereld. Deze visie wordt nog meer ondersteund door het feit dat, zoals reeds correct uiteengezet door de Commissie, het niet altijd mogelijk is een duidelijk onderscheid te maken welke van de professionele activiteiten van een individu deel uitmaken van zijn privé- of business leven en welke niet.")

In de verdere rechtspraak van het Hof werd dit principe stelselmatig bevestigd.

E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk, § 56:

"Private life is a broad term not susceptible to exhaustive definition. (...) It may include activities of a professional or business nature (see Niemietz v. Germany, judgment of 16 December 1992, Series A no. 251-B, pp. 33-34, § 29, and Halford, cited above, p. 1016, § 44). There is therefore a zone of interaction of a person with others, even in a public context, which may fall within the scope of "private life"."

(Vrije vertaling: Het privé-leven is een ruim begrip en niet onderhevig aan een exhaustieve definitie. Het kan activiteiten van professionele aard omvatten. Zie ook Niemietz t. Duitsland, rechtspraak dd. 16 december 1992, Series A no. 251-B, pp. 33-34§29 en Halford, hoger geciteerd, p. 1016, §44. Op grond daarvan kan een zone van interactie van een persoon met anderen, zelfs in publieke context, onder het begrip "privé-leven" vallen)

De relatie tussen vader en zoon en de relatie tussen verzoeker en zijn familie is wel degelijk beschermenswaardig. Temeer daar verzoeker zijn familie nodig heeft zowel psychologisch als op andere vlakken. Dat verzoeker mocht ingeschreven worden bij zijn vader.

Verzoeker werd niet gehoord inzake zijn band met zijn vader en de andere familieleden. Verzoeker kreeg niet de kans om verklaringen van zijn familieleden toe te voegen noch werden zij gehoord.

Nochtans zou een zorgvuldig bestuursinstantie, geconfronteerd met iemand die reeds 40 jaar legaal in het land verblijft, dit samen met zijn ouders en andere familieleden, meer informatie verzamelen vooraleer een degelijke ingrijpende, traumatiserende, beslissing te nemen.

Er werd enkel informatie gebruikt die een inreisverbod zou kunnen, quod non, schragen maar er werd geen informatie gebruikt/verzameld die de leefomstandigheden van verzoeker duidt. Nochtans hoort verwerende partij neutraal te handelen.

Er dient bij de oplegging van een inreisverbod rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing geen correcte afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van de verzoeker, en zijn familiebanden.

Het is onrealistisch dat verzoeker of zijn familie de banden kunnen onderhouden op een art. 8 EVRM conforme wijze wanneer zijn verblijfsrecht wordt beëindigd.

Het middel is gegrond."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;

- het hoorrecht ;
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij wel degelijk een beschermenswaardige relatie onderhoudt in België. De verzoekende partij verwijst naar haar familie in België, waarbij zij aanvoert dat zij niet zou zijn gehoord inzake de band met deze familieleden.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk op omstandige wijze rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de familieleden in België, alsook met het langdurig verblijf in het Rijk.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd uitdrukkelijk gemotiveerd in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM.

Verweerder wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 7 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan een vreemdeling dewelke zich in het Rijk bevindt zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot haar familieleden. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Aangaande de schending van het familieleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Dienaangaande wordt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat er voldoende elementen in het

dossier aanwezig zijn, dewelke nopen tot het besluit dat de verzoekende partij haar privéleven in Turkije kan verderzetten.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij in haar derde middel een schending aanvoert van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, merkt verweerder nog op dat deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, inzonderheid voor wat betreft het hoger belang van het kind en de gezondheidssituatie.

Terwijl uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie rekening werd overwogen dat het familielevens van de verzoekende partij in België er niet aan in de weg staat dat zij zou terugkeren naar Turkije.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.3.3.2. Verzoeker verwijst naar het gezins- en familieleven met zijn vader en andere familieleden en naar zijn privéleven.

In de bestreden beslissing wordt over het familieleven met zijn vader en de andere familieleden het volgende overwogen:

“Betrokkene woont in bij zijn vader K. M. (...1951) die beschikt over een verblijfsrecht Dit opent niet automatisch een verblijfsrecht voor betrokkene. Betrokkene is ondertussen meerderjarig en wordt verondersteld niet meer afhankelijk te zijn van zijn vader. De relatie tussen een vader en zijn meerderjarige zoon valt in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM dat enkel doelt op het kerngezin bestaande uit ouder(s) en minderjarig} kind(eren) of een koppel geliefden. Het staat betrokkene vrij om vanuit Turkije een procedure op te starten (visum) om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien kan zijn vader betrokkene achterna reizen of hem gaan bezoeken in Turkije. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Met betrekking tot het recht op een familiaal leven is artikel 8 van het EVRM bij deze beslissing niet geschonden.

Betrokkene heeft ook nog andere familieleden die legaal in België verblijven, voor deze familieleden geldt mutatis mutandis hetzelfde.”

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat er geen sprake is van een familieleven van verzoeker met zijn vader of met andere familieleden dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het inderdaad anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoeker dat hij inwoont bij zijn vader en dat hij zijn begeleiding nodig heeft. Verzoeker toont met deze loutere beweringen echter niet aan afhankelijk te zijn van zijn vader (of van

andere familieleden) of dat zijn vader (of andere familieleden) afhankelijk is (zijn) van hem. Hij staft zijn beweringen niet en uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin het bestaan van de beweerdde afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven met zijn vader dat moet worden beschermd. De vaststellingen in de bestreden beslissing vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij volledigheidshalve ook nog ingaat op de mogelijkheid voor verzoeker om vanuit het land van herkomst de band met zijn vader te onderhouden.

3.3.3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het privéleven van verzoeker in België wel degelijk aanvaardt, vaststelt dat er een inmenging is en een belangenafweging doet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf, uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een verblijfsrecht was in hoofde van verzoeker. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die

door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De inmenging in het privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In dit verband wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“Aangezien er een verblijfsrecht was, mengt de overheid zich in het privéleven van betrokkene wanneer zij besluit om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Deze inmenging is gerechtvaardigd wanneer kan worden aangetoond dat zij 'wettelijk, legitiem en noodzakelijk is'. Deze inmenging is wettelijk want zij past de principes van de Vreemdelingenwet toe, bovendien is zij legitiem of geoorloofd aangezien zij ook rekening houdt met internationale verdragen en normen (EVRM). Tenslotte is zij noodzakelijk omdat zij daarmee het belang van de staat dient, met name in haar strijd tegen de criminaliteit en de illegaliteit. Het belang van de staat weegt hier op tegen het belang van het individu om zijn privéleven verder te zetten op Belgische grond. Betrokkene spreekt Turks aangezien hij in een Turks milieu is opgegroeid, ook de Turkse cultuur is hem niet vreemd. Deze elementen zullen het heropbouwen van een privéleven in Turkije bevorderen. Om deze redenen is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.”

Uit deze afweging blijkt dat de verwerende partij de belangen van de samenleving heeft afgewogen tegenover de individuele belangen van verzoeker: er wordt rekening gehouden met de omstandigheid dat verzoeker Turks spreekt en dat de Turkse cultuur hem niet vreemd is, gezien hij in een Turks milieu is opgegroeid. De verwerende partij vervolgt dat deze elementen het heropbouwen van een privéleven in Turkije zullen bevorderen.

Verzoeker uit geen kritiek op deze motieven inzake zijn privéleven, zodat deze stand houden. Verzoeker voert aan dat zijn privéleven ook het recht omvat op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen en dat de relatie met zijn vader en zijn familie hieronder valt. In dit verband wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing afzonderlijke motieven bevat over de relatie van verzoeker met zijn vader en met andere familieleden. Uit punt 3.2.3.2. van dit arrest blijkt dat deze motieven deugdelijk zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM zoals aangevoerd door verzoeker, wordt niet aangetoond.

3.3.3.4. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel en naar de hierboven weergegeven motivering inzake artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker de schending van het hoorrecht aanvoert, wordt ook verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.3.5. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker en met zijn familieleven. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de motieven in dit

verband niet feitelijk onjuist zijn en dat verzoeker niet aantoont dat ze kennelijk onredelijk zijn. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond.

3.3.3.6. Er wordt herhaald dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er ook in het derde middel niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET